

[Støtter.]

pengesystemet, og som direkte skaber privat forbrug, der ikke er dækning for i stigningen i produktionen.

Men det hjælper åbenbart ikke på regeringens vilje eller evne til at begrænse udgiftsstigningerne. Den vil ikke, eller måske rettere sagt: den kan ikke få lov af socialistisk folkeparti. I stedet for griber regeringen til en foranstaltning, som er ønsket af socialistisk folkeparti, som ikke hjælper mod inflationen, og som med sikkerhed medfører nogle helt urimelige virkninger.

Den konservative gruppe mener, at et moderne industrisamfund er bedst tjent med et så frit kreditvæsen som muligt. Vi afviser ikke, at Nationalbanken griber ind, men det må være med generelle foranstaltninger som f. eks. lånelofter eller kassebindinger. Vi afviser heller ikke at styrke Nationalbanken over for de kreditformidlende virksomheder, som ikke vil indordne sig under disse foranstaltninger.

Nationalbankens reguleringer og korrekationer af penge- og kreditpolitikken kan imidlertid kun medføre få og små resultater og kan aldrig erstatte en fornuftig finanspolitik koncentreret først og fremmest omkring besparelser på de offentlige budgetter.

Vi har i dag særlige kreditregler for skibsværfter og for virksomheder, som etableres under egnsudviklingsloven, og for det sociale boligbyggeri, og disse regler er fastlagt efter lovgivningen.

Men en generel bemyndigelse, hvorefter en politisk valgt økonomisk minister kan dekrettere kreditgivning til af ham bestemte nærmere afgrænsede formål, kan vi ikke acceptere. Et sådant system vil svare til det, vi kender fra de østeuropæiske stater, og at gennemføre det vil være et stort skridt tilbage i udviklingen. Økonomiministeren vil som den realiteternes mand, han er, forstå, at det ikke er muligt for os at give en regering, der hviler på et socialistisk flertal, så vidtgående bemyndigelser.

En anden erklæret målsætning i forslaget er at bremse for låntagning til privat forbrug. Det lyder vældig fornuftigt, men med regeringens udgiftspolitik er det kun en illusion. Det er også en illusion, fordi forbruget vil blive finansieret efterhånden på utallige andre måder. Begrænsning af de almindeligvis anvendte finansieringsformer vil kun få

hidtil mindre anvendte til at blomstre op, og det vil først og fremmest være til skade for de økonomisk svage familier. Det vil gå ud over lønmodtagere, som ikke har formue, og som har behov for i ny og næ at opnå lån, og som nu tvinges ud på et ukontrollabelt og dyrt lånemarked. Jeg forstår på økonomiministeren, at han mener, de pågældende blot kan spare op. Det lyder umiddelbart tilforladeligt, men ministeren gavner bestemt ikke den private opsparing ved at søge at forhindre arbejdere, funktionærer og embedsmænd i at optage kontante lån.

Det socialistiske flertal har konsekvent fjernet alle opsparingsfremmende foranstaltninger, og nu foreslår regeringen at fjerne det sidste motiv, nemlig dette, at har en lønmodtager opsparet et vist beløb, ja, så kan vedkommende låne resten til anskaffelse af et ønsket forbrugsgode. Lønmodtagerne præsterer en meget stor del af den private opsparing, og jeg mener, at denne befolkningsgruppe samlet sparer mere op, end den samlet låner. Såfremt regeringen forhindrer denne befolkningsgruppe i at låne, vil den ikke spare op i samme omfang som nu; så kommer vi fra asken og i ilden, og det vil blive endnu vanskeligere at styre kredit- og pengepolitikken, fordi pengene vil passere uden om det organiserede og kontrollerede marked.

Lovforslaget er bygget op som en bemyndigelse til at iværksætte de omtalte reguleringer. Det er umuligt at danne sig et fuldstændig klart billede af disse reguleringers art og omfang, men nogle af de foreslåede bestemmelser er efter min mening direkte meningsløse. Hvordan forestiller ministeren sig at en retsregel om, at der skal indføres grænser for det til enhver tid trukne beløb på de bevilgede kreditter, skal administreres? Når et kredittilsagn er givet, har pengeinstituttet ingen mulighed for at begrænse udnyttelsen af tilsagnet; det fremgår i øvrigt af bemærkningerne til lovforslaget, og det er derfor gådefuldt, hvorfor bestemmelsen er taget med. Forklaringen er måske, at forslaget slet ikke skal tages helt alvorligt. ³/₄

Til slut vil jeg sammenfatte mine bemærkninger ved at sige til regeringen og dens økonomiske ministre, at skal vi opnå balance i økonomien, er det nødvendigt at angribe årsagerne til inflationen og ikke blot inflationens symptomer. Det er sagt mange,